

HEIDI McLAUGHLIN

O IUBIRE
NEAȘTEPTATĂ

—◆—
Seria
BEAUMONT
VOLUMUL 2
—◆—

Traducere din limba engleză de
ADRIAN ȘIPOȘ

CORINT
BOOKS
—2019—

Capitolul 1

HARRISON

Partitura asta nu are nicio noimă. Am revizuit totul de o sută de ori, poate și mai mult, dar a rămas la fel de nedefinită. Am găsit versurile și linia melodică, dar orice aștern pe hârtie iese o harababură. Liam se așteaptă să-i prezint ceva la repetițiile care vor începe într-o oră, iar eu nu voi avea ce. Numai la iubire și plăcere îmi stă mintea și nu am ce să-i fac.

Îmi smulg căștile din urechi și mă depărtez de calculator. Nu pot face asta, nu azi. Nu după întâlnirea cu ea din seara trecută. Urăsc faptul că nu-i pot spune ce simt. Urăsc faptul că mă încercă un sentiment de furie criminală de fiecare dată când alt bărbat o privește. Vreau să fiu *singurul* care o privește.

Dacă eu cred că ea mă vrea, având în vedere brațele mele complet tatuate și stilul de viață haotic al rockerilor, înseamnă că am înnebunit. Știu că-i pot oferi mai multe decât ceilalți bărbați. Un cămin stabil, o viață fără griji financiare și un bărbat care ar pupa pământul pe care ea calcă. Dar eu nu sunt genul pe care i-l poți prezenta mamei sau care te poate însoți la ședințele cu părinții fără ca lumea să se holbeze la tine. Știu că ea nu vrea asta. Sunt destui cei care se holbează deja la ea.

Scot o foaie nouă de hârtie și încep să scriu mai multe versuri. Mai multe cuvinte siropoase pe care îmi doresc să i le pot spune ei. În schimb, mă afixez la ea aproape zilnic și mă ofer să-i aduc cafea, mâncare sau să-i tund gazonul pe gratis, fiindcă

nu pot, oricât aș încerca, să pricep că nu sunt altceva decât un simplu prieten pentru ea și că așa voi rămâne.

Apuc să scriu doar șase cuvinte înainte să rup hârtia. Înțeleg de ce m-a pus Liam să compun muzica pentru cântecele astea, dar sunt numai ale mele. Nu aveam de gând să le împart cu toată trupa. Cred că încearcă să se răzbune pe mine pentru toate comentariile la adresa poveștii sale de dragoste, reîncepută atunci când s-a întors în oraș pentru funeraliile prietenului său. Acum, că mi-a venit și mie rândul, el se bucură de spectacol și se prăpădește de râs. Ar trebui să scriu niște chestii profunde. Chestii care te fac să dai din cap și să strigi cât te țin plămâinii; cele la care mă gândesc eu uneori. În orice caz, avem nevoie de cântece noi și toți trebuie să contribuim cu ceva.

Dar nu, ăsta nu e stilul nostru. Noi ne-am afirmat pe piața muzicală cu baladele de suflet ale lui Liam și poveștile impresiionante de viață care le fac pe femei să se îndrăgostească de noi. Toate cred că suntem niște suflete chinuite care caută companie. Ce nu știu ele e că Liam a scris versuri doar despre o singură femeie. La naiba, nici măcar eu nu am știut până când și-a luat catrafusele și a renunțat la Los Angeles pentru liniștita și banala viață din Beaumont.

Nu pot să-l condamn. Și eu am făcut același lucru. ăsta e cel mai bun loc în care să-l cresc pe Quinn. Va merge la școală împreună cu Noah, iar atunci când eu și Liam vom avea o cântare, Josie va avea grijă de el. I-a fost ca o mamă lui Quinn și pentru asta îi voi fi veșnic recunoscător. Pentru asta, și pentru că i-a oferit celui mai bun prieten al meu o viață nouă. De atunci, am avut o serie de hituri care ne-au propulsat din nou pe primele locuri în topuri.

Acum, de-aș putea s-o fac pe cea de care m-am îndrăgostit nebunește doar să privească în direcția mea! Mi-e clar că sunt încadrat în categoria prietenilor și nu știu cum să avansez de

acolo. Mi-e frică să-i spun ce simt, deoarece privirea ei mă va distruge. Știu că nu mă vrea în sensul în care o vreau eu, așa că mai bine să-i fiu prieten, decât să nu fie prezentă în viața mea deloc.

Îmi bag căștile înapoi în urechi și mai încerc o dată. Îmi imaginez toate lucrurile pe care vreau să i le fac. Felul în care vreau s-o cuprind. Cum ar fi să fiu eu cel care o întâmpină atunci când se întoarce acasă în fiecare seară. Să fiu cel la care apelează când are nevoie de consolare în ziua în care comemorează moartea soțului ei. Vreau să fiu eu cel care le apără pe gemene atunci când cineva îndrăznește să le frângă inima.

Să-mi imaginez o viață întreagă alături de ea e la fel de ușor ca respiratul pentru mine. Trebuie doar să-mi dau seama ce pot face pentru ca totul să devină realitate fără prea multe presiuni asupra ei. Sper că timpul e de partea mea și că, într-o zi, va privi spre mine și își va da seama că se poate baza pe mine să am grijă de ea. Va înțelege că eu nu le-aș răni niciodată, pe ea sau pe fete. Mă va vedea așa cum sunt eu în realitate și va ști că eu și Quinn ne-am potrivi perfect în viața ei.

Îmi împing scaunul de la birou în direcția tobelor, luând și laptopul cu mine. Trebuie să îmi descarc niște nervi și frustrația, și poate voi crea ceva bun. Închid ochii și las bețele să mă călăuzească. Bătaia începe în forță și se menține constantă. Bat tobele din fața mea și mă eliberez de toată energia acumulată.

Chipul ei îmi apare în fața ochilor și îi aud vocea în gând. Mă calmez dintr-odată și îmi găsesc ritmul. Apăs butonul de înregistrare al laptopului și cânt toată bucata de melodie. E lentă, liniștită. Cu siguranță mie și lui Liam ne va fi de folos.

Jimmy și Tyler bat în geam să mă anunțe că au sosit. Tyler e noul nostru maestru de la pupitrul tehnic. În ultima săptămână, și-a petrecut timpul cu Jimmy la Los Angeles pentru a se cunoaște mai bine. Opresc înregistrarea și îmi scot căștile, apoi merg să le deschid ușa. Atunci o văd pe ea coborând scările

și vorbind la telefon. Ochii noștri se întâlnesc în trecăt. Nu sunt sigur dacă zâmbesc sau dacă fața mea nu trădează nicio emoție, dar în prezența ei mă fâstăcesc. În astfel de momente, sunt recunoscător că ea lucrează pentru noi. Pot profita de orice pretext imaginabil să fiu lângă ea. E tare ușor să mă prefac că vreau să vorbim despre muzică, despre următoarea noastră cântare sau termenele-limită pe care trebuie să le onorăm. Faza e că știi toate astea, dar mă prefac că am uitat sau că nu-mi găsesc telefonul să pot verifica personal.

Jimmy, sau „JD”, așa cum îi place lui să-i spunem, fiindcă el crede că se potrivește cu stilul său de viață tipic starurilor rock, mă bate pe umăr când trece pe lângă mine. Chicotește și mormăie ceva pentru sine. Liam își târâie picioarele pe treptele scărilor, înainte să închid eu ușa și să aprind lumina pentru a le anunța pe Katelyn și Josie că ne apucăm de treabă.

Urăsc felul în care arată Liam dis-de-dimineată. Nu, nu ar trebui să spun asta. Mă bucur pentru el. E împreună cu singura femeie pe care o iubește și sunt fericiți. Enervant de fericiți; și-a plătit toate datoriile față de viață și merită asta. Mândria pe care o văd în ochii lui atunci când își privește fiul e identică cu a mea atunci când mă uit la Quinn. Ei sunt cea mai mare realizare a noastră, indiferent cât de mult o dăm în bară.

— JD, omul meu de bază, spune Liam, în timp ce se îmbrățișează bărbătește. Nu am auzit când ai sosit.

— Linda m-a lăsat să intru. Ia spune-mi, cât te-a costat s-o convingi să renunțe la serviciul ei confortabil de la hotel ca să vină aici și să aibă grijă de fundul tău jalnic?

Liam râde. S-a decis s-o angajeze pe ea cu doar câteva luni înainte să înceapă să caute o menajeră. Nu a vrut s-o lase pe Josie să se ocupe singură de casă, așa că i-a propus fostei sale menajere, Linda, să se mute în Beaumont. Chiar acum i se construiește o casuță drăguță în spatele casei lui și i-a cumpărat o mașină.

— Hai să ne apucăm de treabă! Katelyn încearcă să rezerve câteva baruri noi despre care tocmai a aflat, așa că trebuie să rezolvăm toate problemele.

Liam își ia chitara și începe s-o acordeze.

— Am lucrat la asta înainte să veniți voi.

Mă duc la laptop și apăs butonul play, apoi îi privesc pe JD și Liam ascultând melodia. Liam zâmbește și se uită peste versurile la care am lucrat ultima dată. JD merge la clape și apasă câteva taste, apoi adaug și eu sunetul tobelor mele. Liam îi face semn lui Tyler să pornească înregistrarea. El cântă la chitară și în microfon, iar JD și cu mine îl acompaniem.

Ridic privirea și o văd pe Katelyn. Se uită doar la mine, nu și la ceilalți, înainte să se întoarcă cu spatele, apoi să dispară din raza mea vizuală. Preț de o fracțiune de secundă, am o fărâmă de speranță că s-ar putea să-mi împărtășească sentimentele.

Capitolul 2

KATELYN

Pun receptorul jos și mă iau cu mâinile de cap. Știu că pot s-o fac. Trebuie doar să mă conving că Liam nu a făcut o greșală atunci când m-a angajat. Ce-a fost în capul meu când m-am băgat în seamă la petrecerea de Crăciun și le-am spus că pot ocupa postul de impresar pentru ei? Mi-e teamă că m-am întins mai mult decât mă ține plapuma, dar Liam are încredere în mine, chiar dacă reușesc să rezerv formației 4225 West doar baruri mici.

Proprietarii barurilor râd de mine când îi sun să le propun un concert. Mă întreabă dacă glumesc, iar eu îi asigur că vorbesc serios. Le zic, în mod repetat, că formația încearcă ceva nou, un stil axat pe familie, și că vor să-și răsplătească fanii care i-au făcut celebri. Pot sesiza tonul amuzat din vocile lor chiar și atunci când acceptă să-i angajeze și să le plătească un mic onorariu. Ceea ce ei nu înțeleg este că vor ieși pe plus la finalul serii, cu puțină publicitate. Formația 4225 West nu pretinde un comision foarte mare; ei vor doar să cânte fără reflectoare ațintite asupra lor.

Soneria telefonului meu mă ia prin surprindere. Aproape că îmi vărs cafeaua atunci când mă întind după receptor. Apuc paharul înainte să curgă peste tot. Nu știu ce e cu starea asta de agitație... bine, de fapt știu. Știu exact ce sau mai bine zis cine mă ține pe jar. Dar prefer să ignor totul. Nu mă pot concentra pe fetele mele și pe carieră cu toate distragerile astea zilnice.

Trebuie să trec peste... nici măcar nu știu ce anume. El e șeful meu. Îmi tot repet asta, chiar dacă mă plătește el sau altcineva. Eu lucrez pentru el.

Ridic receptorul după ce sună a patra oară. Îmi dreg vocea și inspir adânc înainte să zic „Alo?”

— Sunteți cumva Katelyn Powell?

— Chiar ea, spun, trăgând carnetelul mai aproape de mine să pot nota.

— Numele meu este Christa Johnson și sunt reprezentanta unui artist cunoscut sub numele de scenă DeVon. E un artist care promite, iar noi tocmai am semnat cu el. Piesa lui de debut va fi lansată luna viitoare și am vrea să-i facem puțină publicitate. Am sunat să vă întreb dacă formația 4225 West ar fi dispusă să plece într-un mic turneu alături de el.

— Care e genul lui muzical? Numele DeVon mă duce cu gândul la hip-hop.

Îi notez numele pe hârtie și alăturat mâzgălesc cuvântul *documentare*. Eu una nu am auzit de el, dar asta nu înseamnă nimic. Când vine vorba despre muzică, recunosc că sunt cam ignorantă.

— Da, așa pare, nu? De fapt, DeVon cântă blues cu influențe rock. E foarte funky și de impact. Având în vedere succesul trupei 4225 West, noi credem că DeVon își va găsi câțiva fani și va învăța de la experți cum se organizează un turneu.

Experți? Știu că eu nu sunt nicidecum o expertă când vine vorba despre turnee, dar băieții cu siguranță sunt. Eu? Eu sunt genul de persoană care stă la un birou și încearcă să le găsească locații dispuse să-i plătească.

— Aveți deja locații rezervate?

Asta e important. Câtă muncă va trebui să depun eu?

— Avem în jur de cincisprezece, dar am vrea treizeci.

Mă pot ocupa eu de restul locațiilor. Așa voi dobândi experiență.

— Unde vreți să cântați în turneu?

— În condiții ideale, ne-ar plăcea să ajungem la mulțimile de tineri, deci Miami, New York și Seattle.

— Și când ați vrea să începeți?

— Noi sperăm că în august.

August? Cu o lună înaintea începerii anului școlar. Nu că ar trebui să merg și eu în turneu cu băieții, chiar dacă Liam va vrea să fiu acolo. Sunt sigură că Josie și Noah vor merge, iar Harrison cel mai probabil îl va lua și pe Quinn cu el. Trupa va scoate în curând un nou CD și acest turneu cu siguranță îi va ajuta foarte mult. Vor fi oare suficiente treizeci de opriri?

— August nu prea ne convine. Ce ziceți de iulie și vom prelungi turneul la patruzeci și cinci de zile?

Am spus patruzeci și cinci așa, într-o doară, sperând că fac ceea ce trebuie. Liam mi-a dat undă verde să fac cum cred eu de cuviință, dar încă mă îndoiesc de orice. De cele mai multe ori, el doar își dă ochii peste cap sau îmi spune să-l întreb pe Harrison, iar asta nu o să se întâmple niciodată.

— Putem face asta.

— Minunat!

Christa și cu mine ne petrecem următoarea oră la telefon lucrând la detalii. Eu iau multe notițe, iar ea promite că îmi va trimite un email cu datele locațiilor deja rezervate. Ne punem de acord că voi coordona eu acest proiect, având în vedere că trupa 4225 West va fi cap de afiș.

Mă uit pe geam să văd dacă lumina roșie din studio e încă aprinsă. Nu e. Îmi iau carnetelul și pixul și mă duc acolo. Băieții stau în jurul lui Tyler și râd. Asta e de bine. Asta înseamnă că au înregistrat ceva ce le place și sunt fericiți. Îmi place să-i văd fericiți.

Liam mă sărută pe obraz. Își trece brațul în jurul meu și mă trage mai aproape de el. Așa face de când s-a mutat înapoi aici. Nu mă plâng. Îl iubesc ca pe un frate, iar el a fost alături de noi și ne-a ajutat mai mult decât aș putea eu să-i mulțumesc vreodată.

— Katelyn, ai făcut cunoștință cu Tyler? mă întreabă Liam, arătând spre Tyler care doar dă din cap.

— Da, Jimmy l-a adus în birou să-și completeze actele. Ați reușit să înregistrați ceva?

— Nu! spune brusc Harrison.

Mă uit la el și, instantaneu, îmi doresc să n-o fi făcut. Se holbează la mine sau la mâna lui Liam, care încă e sprijinită pe umărul meu. Nu sunt sigură unde anume. În orice caz, ochii săi verzi și pătrunzători mă privesc pe mine. Expresia feței lui e stoică, aproape dură.

— Ei bine, ascultați! spun eu.

Liam își coboară brațele și trece în fața mea, lăsându-le celorlalți băieți suficient spațiu cât să poată auzi ce am de spus. Acum, că vorbim despre afaceri, a devenit serios. Acest Liam mă sperie uneori.

— Tocmai am vorbit la telefon cu o tipă, manager, al cărei client va lansa un CD. Numele lui e DeVon...

— E cumva rapper? întrebă Harrison, întrerupându-mi discursul.

Nu știu de ce face asta, dar mie îmi vine să-i astup gura.

Scutur din cap și continui să vorbesc.

— DeVon e un artist care cântă blues cu influențe rock. Vor să-i găsească fani și ne-au întrebat dacă am fi interesați de un turneu. Având în vedere că urmează să lansați un CD, m-am gândit că ne-ar prinde bine publicitatea, așa că am programat un turneu în patruzeci și cinci de orașe, iar primul concert va fi în iulie. Vă veți întoarce până la începerea anului școlar.

— Vă veți întoarce? mă întreabă Jimmy.

— Da. Voi, fiindcă eu rămân.

— Ba nu, tu vei veni cu noi, spune Liam.

— Închiriază un autocar pentru turneu. Harrison te poate ajuta. Cunoaște el pe cineva care se ocupă cu asta și știe ce ne trebuie. Va fi foarte distractiv.

Harrison și cu mine ne holbăm unul la altul. Căciula neagră pe care o poartă tot timpul parcă face mișto de mine ori de câte

ori încerc să-mi imaginez cum arată părul lui. L-am văzut fără căciulă doar în poze. Eu cedez prima și mă uit în altă parte, fiindcă nu suport felul intens în care se uită la mine. Sau poate că nu pot înțelege felul în care îl privesc eu pe el. Sau cât de tare îmi doresc să aflu mai multe despre el.

Liam mă sărută pe obraz înainte să meargă sus. Ne anunță că e vremea prânzului, fără ca eu să am ocazia să mai spun ceva. Jimmy și Tyler se mișcă mai repede decât i-am văzut eu vreodată și mă lasă singură cu Harrison.

— Nu ar trebui să mergem în biroul tău?

Ridic imediat privirea și mă aștept să-l văd zâmbind sau cu o altă expresie pe chip, dar el mă privește în același fel. Îmi reamintesc că asta mi-e meseria și că el deține răspunsurile de care am eu nevoie să-mi fac datoria. Chiar dacă nu vreau să stau pe scaunul din birou, cu el aplecat peste mine, trebuie s-o fac și pe asta.

Aprob din cap și o iau înainte. Număr treptele până la biroul meu, apoi pașii până la masă: douăzeci, douăzeci și unu, douăzeci și doi. Îmi trage scaunul de sub masă. Iau loc și fac greșeala să-l privesc. O ușoară curbare a buzei îmi spune că se bucură să fie aici. A ajuns mai repede decât mine în birou și nu-mi explic cum. Chiar sunt atât de lentă?

El se reazemă ușor de scaunul meu și se apleacă peste mine. Încerc să nu-i inspir mirosul parfumului. Nu vreau să știu ce folosește, dar miroase bine. Mă depărtez de el și mă apropii de ecranul calculatorului, dar el se apleacă în față. Mă întreb dacă își dă seama ce-mi face. Nu știe că încerc să-l evit? Că între noi nu va fi nimic, niciodată?

Harrison îmi spune ce site să accesez și asta fac. Doar că degetele mele nu funcționează și trebuie să tastez adresa de mai multe ori. El își trece degetele peste ale mele. Eu mi le retrag imediat, fiindcă mi-e frică să-l las să mă atingă. Îmi țin mâinile în poală.

— Scuze, încercam doar să te ajut.

Eu aprob din cap și îmi dau seama cât de prostește mă comport. Putem fi prieteni, nu?

El accesează site-ul și mă învață cum să închiriez un autoturcar personalizat. Spune că au mai apelat la serviciile acestei companii și că ar trebui să-i sun și să cer cu Larry; el se va asigura că vom primi ce ne trebuie la timp. Eu notez tot ce îmi spune, iar asta îl face să râdă. Mă întorc puțin spre el, dar mă răzgândesc imediat și mă concentrez asupra foii.

— Cred că mă descurc de aici.

— Katelyn?

Sunetul vocii lui, felul în care îmi pronunță numele – încet și dulce, cu o tentă de mister, mă face să-mi ridic privirea spre el, pentru ca mai apoi să-mi pară rău că am făcut-o.

— E vremea prânzului și Lindei nu-i place să lase mâncarea pe masă prea mult timp.

Are dreptate. Îmi împing scaunul înapoi. El face un pas în spate, să am mai mult loc. Speram să urce el înaintea și eu să-l urmez, dar nu se mișcă de pe loc și nici nu mă conduce. Pur și simplu mă așteaptă.

Mă simt aiurea că am astfel de sentimente, dar încă nu a trecut suficient timp de la accidentul lui Mason. De fapt, nu se va înfripa nimic, niciodată, între mine și Harrison. Știu ce simte el, dar, pur și simplu, nu e posibil. Nu doar datorită iubirii mele pentru Mason, ci și fiindcă nu e genul meu de bărbat. Nu aș ieși niciodată cu un bărbat plin de tatuaje care poartă căciulă și pantaloni scurți tot timpul. El e un rocker adevărat și nu se potrivește cu viața mea.

Nu-mi pasă că felul în care mă privește mă face să mă simt iubită.

Nu-mi pasă că felul în care mă privește mă face să mă simt dorită.

Nu-mi pasă că mirosul lui mă face să-mi doresc să mă lipsesc de pielea lui până când parfumul mă învăluie.

Nu-mi pasă, fiindcă el nu e Mason.